

República, Catalunya

written by Josep M. Boixareu Vilaplana | 14 d'abril de 2021
Amics, amigues

Avui que fa noranta anys de la proclamació de la **República** sembla que hauríem de parlar d'Història, però crec que pot ser més oportú parlar del present sense oblidar el passat. En aquesta data sempre recordo l'any de l'època franquista que vaig celebrar el 14 d'abril a l'Orfeó Català de Mèxic. M'hi van portar un grans amics exiliats catalans i allò estava ple d'exiliats de casa nostra i també d'alguns espanyols. Recordo que un dels que presidia l'acte era el Sr. Esbert que va ser secretari a l'exili del president Tarradellas i que el va acompanyar en la seva entrada a Barcelona el dia del "ja sóc aquí".

Per Amèrica vaig conèixer un quants exiliats polítics, sobretot catalans però també espanyols. Els amics de què he parlat eren de la Unió Socialista, tots dos grans pedagogs. En vaig conèixer de comunistes, socialistes, anarquistes, d'ERC, d'UDC i catalanistes a seques, però tots republicans, en general gent culte. És clar, jo tenia relació amb gent del llibre però també d'altres que no ho eren. A Caraques vaig tractar amb un llibreter català anarquista, un bon llibreter que em va explicar el postulats de l'anarquisme de tal manera que si m'arriba a posar un full d'inscripció al davant m'hi apunto. Tota aquella gent enyorava la pàtria, Catalunya uns, Espanya o la *patria chica* altres. Feia anys que havien marxat, fugit, però tots enyoraven la terra malgrat que molts hi havien fet arrels i tenien fills nascuts allà.

Això em porta a pensar en els nostres exiliats actuals, els de Brussel·les, Ginebra i Edimburg. Ja sabeu que en diuen alguns malpensants: "*Huidos de la Justicia*", els mateixos que diuen "*políticos presos*" en comptes de presos polítics que és el que son, o "*ellos se lo han buscado, se han saltado la lei*"... La

vida a la presó ha de ser horrible, però la vida a l'exili no és millor. Com els membres del nostre legítim govern aquell 27 d'octubre de 2017, jo no sabia què triar: si el foc o les brases.

La "justícia" espanyola s'assembla a aquells "gulacs" de la Sibèria estalinista que practicaven el rentat de cervell. Sí! Que a ningú li sembli exagerat. Avui mateix un jutge de vigilància penitenciària ha tornat a denegar el tercer grau a varis dels nostres presos polítics al·legant que "encara no estan rehabilitats!". Què és això sinó una pretensió de rentat de cervell! Pretensió que, naturalment, no aconseguiran mai dels nostres presos polítics ni dels nostres exiliats... tampoc de milions de catalans que ja som el 52%, malgrat la mentidera i hipòcrita de la ministra d'Afers Exteriors espanyola que a Estònia ha dit que el independentistes catalans no arribàvem al 40% i que Espanya és un Estat democràtic; als estonians no els enganyarà perquè coneixen el que passà a casa seva i saben el que es gasta a la pell de brau.

Tractant de ser realistes, no és que els nostres governants i partits independentistes ens estiguin donant cap alegria. Dos barallant-se com galls i un altre mirant-s'ho des de la barrera. Mentre, els qui els hem votat perquè practiquin l'autodeterminació i governin amb una gestió honesta, coherent, eficient i coratjosa cap a una **República** que basteixi una Catalunya més justa en tots els sentits estem més que angoixats, emprenyats i desencisats. Uns no volen que els nostres exiliats tinguin quelcom més que paraula, els altres volen garanties d'un govern fort sense picabaralles internes. Ja he dit el què és un exiliat i si no es posen d'acord per fer el govern que els demanem ja podem tirar el barret al foc.

Siguem, però, una mica optimistes i confiïm que Sant Jordi faci el miracle que sembla impossible: que la tristor de les famílies dels presos polítics i l'enyorança dels exiliats pesi més sobre els i les responsables de l'acord que l'afany de protagonismes; que la rosa i el llibre els ensenyi a estimar

la Pàtria pel damunt d'interessos personals i partidistes.

Avui. Dia 14 d'abril de 2021, **VISCA LA REPÚBLICA CATALANA!**
Lliure, forta i unida

Vostre,